

PROȘTII EUROPEI

Traian Ungureanu (n. 1 martie 1958) este unul dintre ziaristii români de calibru. Absolvent al Facultății de Filologie din București, specializarea română–engleză, el scrie pentru început la revistele *Amfiteatru* și *Viața studentească*. Articolele lui se centrează pe două teme principale, politica și sportul, în care Traian Ungureanu vede forme de cultură și comunicare simbolică. Tentat și de domeniul literar, jurnalistul își publică eseurile dedicate culturii literare și politice în *Viața Românească*, *România literară* și *Caiete critice*. De la sfârșitul anilor 1980 până în 2003 continuă aceste direcții la BBC, unde este una dintre vocile pe care ascultătorii le așteaptă cu interes și nerăbdare. În 2003 are deja peste o mie de articole, cronici editoriale și eseuri publicate în *Evenimentul Zilei*, *România liberă*, *Opinia studentească*, *Orizont*, *Contrafort*. Face în continuare jurnalism radio, dar de data asta la Europa Liberă, pentru care realizează, din 2003, cronici politice și sportive săptămânale. Din 2000 scrie la revista *22*. Din 2004 este deținător de rubrică la *Ideii în Dialog*, iar în 2005 devine senior editor la *Cotidianul*. E preocupat în continuare de lumea sportului, despre care scrie la început în *Fotbal Plus* și *ProSport*, pentru ca din vara lui 2003 să semneze în *Gazeta Sporturilor*. În același an este desemnat laureatul pentru jurnalism al premiului acordat de Grupul pentru Dialog Social, în vreme ce Societatea „Timișoara” îi decernează Premiul „Alexandru Indrieș”. Din 2015 publică săptămânal un blog-editorial în cotidianul *Adevărul*.

În 2004 debutează în volum la Humanitas cu *Manifestul fotbalist*, o carte dedicată analizei culturale a sportului. Urmează, tot la Humanitas, în seria de autor, volumele: *Războiul timpurilor: asediu islamic și declinul occidental* (2006), *Tehnica nepuținței la români* (2006), *Despre Securitate: România, țara „ca și cum”* (2007), *Eroi și jocuri populare* (2007), *Olimpia în exil* (2008) și *Încotro duce istoria României* (2008).

În 2009 a fost ales deputat în Parlamentul European pe listele PDL.

TRAIAN UNGUREANU
PROȘTII EUROPEI
Cum se sinucid civilizațiile

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Adina Avramescu
Corector: Corneliu Radu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

© HUMANITAS, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ungureanu, Traian
Proștii Europei: cum se sinucid civilizațiile / Traian Ungureanu. –
București: Humanitas, 2017
ISBN 978-973-50-5748-0
32

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382 / 0723 684 194

Din partea coautorului

Sunt coautorul cărții pe care ați deschis-o. Nu pentru că încerc să adun, prudent, circumstanțe atenuante, în căutarea unei reduceri de pedeapsă. Pot fi doar coautorul, și nu autorul unei cărți care a fost scrisă, în cea mai mare parte, sub dictarea unor vremuri care turuie întruna. Și care nu își vorbesc de bine contemporanii.

Trăim vremuri interesante – așa cum urează dușmanilor un vechi proverb născocit de chinezi pentru a prelungi pe perioade istorice procedeele torturii individuale. Arareori a fost transcrierea istoriei mai necesară și, într-un fel, mai ușoară.

Și, totuși, vremurile în care trăim și lumea pe care o părăsim sunt însoțite de discursuri cuminiți, prudente și calculate, adesea vecine cu lașitatea. Se scrie mult, dar cu grijă. Cu teama de a nu ofensa. Sau cu mare și amănunțită atenție la nervii și supărările celor ce stabilesc ce se cuvine și ce nu. Mărturia, cugetarea și analiza poartă cască dublă, au semnat, din timp, asigurări de tot felul și așteaptă să vadă dincotro bate vântul – cu speranța că uraganul anunțat va adia amabil și va cruța prezentul. Atâta lume știe și înțelege, dar e blocată de teama tabuului încălcat. Atâta lume a învățat să fluiera în biserică pe cânturi aprobate de episcopi.

Și, în fond, ce mare lucru ar fi de spus? Nimic mai mult sau mai puțin decât că lumea noastră e pe punctul de a desfința lumea noastră. Că valorile, îndrăzneala și încrederea care au făcut civilizația Europei sunt în retragere. Și că pe urmele lor

aleargă, foarte grăbită, o idee unică și palidă: abandonul mascat în cuprindere tolerantă.

Europa și lumea occidentală au învățat să susțină idei care le slăbesc. Negarea tradiției, defăimarea identității naționale, religioase și culturale sunt, în gura și în practica elitelor conducătoare, probe de virtute. Înainte de a se risipi, lumea la care renunțăm e dată uitării sau cedată de cei ce ar fi trebuit să o aibă în pază.

Cartea pe care o aveți în față e cerută și scrisă de acest curent, de angajamentul pro-declin pe care elitele conducătoare îl prețuiesc exact în măsura în care își vor prețuită superioritatea morală. Așadar, citiți o carte pe care o datorăți epocii. Singurele lucruri care vin de la coautor sunt împotrivirea la clișeu și refuzul opiniei tănuite.

O împrejurare nu tocmai netedă a făcut ca această carte aspră cu dimensiunea birocratic-utopică a Uniunii Europene să fie documentată, gândită și scrisă de un parlamentar european. Contradicție severă? Numai în aparență. Cei ce se vor grăbi să sesizeze conflictul moral al angajatului-salariat care își critică angajatorul în timpul orelor de program sunt rugați să evite o confuzie, altfel, frecventă.

Parlamentul European e, totuși, un parlament, și nu o companie de stat sau privată. Angajatul nu se prezintă la locul de muncă pentru a bifa strict un număr de obligații contractuale, ci, tocmai, pentru a dezbate și cântări norme generale, în punctul lor de contact cu interesele naționale și cu linia care deschide viitorul comun al europenilor. Critica și, până la un punct, contestația sunt chiar recomandabile. Tăcerea și conformismul nu fac bine și nu pot fi scuzate de fișa postului, mai ales în toiul sezonului infernal care a devenit, după surparea financiară din 2008, anotimp european permanent.

Lucrurile trebuie numite. Date pe față, încă din Prefață. Mai ales dacă timpurile amenință să închidă dreptul la rostire

onestă, la înnot contra curentului și la ceea ce avea, odată, în timpuri de glorie politico-spirituală europeană, un nume precis și nenegociabil: critică.

Lumea ideilor europene a rămas, în principiu – dar numai în principiu – fidelă faimosului adagiu lăsat nouă de Voltaire: „Nu sunt de acord cu tine, dar voi apăra, până la moarte, dreptul de a-ți rosti opinia“. După două secole și jumătate, splendida replică voltairiană trebuie amendată. Ce ne facem dacă opinia celui apărut de Voltaire e că Voltaire și toți cei asemenea lui trebuie uciși neîntârziat? Occidentul nu cunoaște răspunsul.

Atacă de terorism religios musulman și covârșită de uriașe mișcări de populații în căutare de pășuni mai grase, lumea occidentală e prost apărută. Greșeala persistentă a gardienilor spirituali și politici ai Europei e să trateze atacul drept expresie a unei culturi suferinde și victima drept suspect principal.

Europa riscă extincția culturală sub presiunea și subversiunea unei migrații fără sfârșit, îngăduită orbește de elite indiferente. Procesul continuă fără abatere, alimentat de convingerea valurilor succesive de migranți că Occidentul e obligat să-i primească și legitimat de exhibiționismul moral al elitelor. Terorismul, dislocările culturale dramatice, violența diversificată, militantismul religios, escrocarea sistemelor de asistență socială au încetat să mai șocheze și au devenit parte a noii conviețuiri îngăduite în Europa.

Lumea occidentală a dezvoltat, însă, și o patologie internă. Marele proiect european n-a supraviețuit integru momentului de apogeu. Uniunea Europeană a rămas insensibilă la avertismentele formulate de democrații fundamentale, ca Marea Britanie, și a continuat, cu o aroganță istorică periculoasă, proiectul unui superstat european. Decuplarea Marii Britanii, busola democratică a Continentului, nu putea întârzia. Revolta antielitara a câștigat și Statele Unite, iar asta promite o despărțire pe care Europa trebuia să o evite cu orice preț.

În Est, națiuni încă apăsatate de handicapul comunist au o relație nu tocmai normală cu un Vest care continuă să vadă, îndată ce întoarce capul spre Moscova, o plajă populată de națiuni-problemă.

România e întruchiparea perfectă a dilemei Est-Vest: o țară europeană importantă care nu își poate cuceri importanța. La aproape 30 de ani de la căderea comunismului și la 10 ani de la admiterea în UE, România e o problemă pentru ea însăși. Înainte de orice altceva, țara e blocată de incapacitatea de a acționa și de a gândi în folosul național. Inevitabile cu puțin timp înaintea aniversării primului secol de unire, aceste observații nu mai au cum să țintească defecte de parcurs, ci semnalează problemele structurale ale României.

O interdicție implicită spune că a critica linia de evoluție a UE sau impasul românesc sau bigotismul elitelor occidentale e nepatriotic, neprincipial și neproduciv. Poate. Cert e că paralizia criticii n-a dat niciodată regimuri sănătoase și societăți libere.

E pesimismul declarat al cărții de față o cale de ieșire? Poate că nu. Cert e că îndoiala pesimistă e primul pas spre revenirea la realism. Există un pesimism constructiv. Și, apoi, nu e clar de ce atâta lume vede dezavantajele pesimismului, dar ignoră palmaresul funest al optimismului.

Epoca pe care ne pregătim să o cedăm și lumea pe care începem să o desființăm sunt de neînțeles fără ravagiile optimismului. Uităm sau nu băgăm de seamă că optimismul activ a provocat toate marile dezastre ale epocii.

Optimismul exuberant al pieștelor încrezătoare în creșterea economică fără sfârșit și în virtuțile vieții pe datorie a adus și a agravat enorma cădere financiar-economică din 2008. Încurajate de un optimism doctrinar care spunea că îndepărtarea tiranilor va dezlănțui o orgie democratică în Orientul Mijlociu, Statele Unite au făcut una din cele mai mari erori geostrategice

imaginabile. Optimismul utopic al Uniunii Europene n-a slăbit niciodată, în ciuda evidențelor care spun că moneda unică a nenorocit sudul Europei, că uniunea fiscală și bancară sunt imposibile și că politica externă comună e un fel de a pregăti eșecuri de tip Ucraina. Și nu tot un optimism exuberant a prevestit, din 1990 încoace, revoluția agrară și apoteoza turismului într-o Românie exportatoare, primitoare și prosperă?

Știm sau ar trebui să știm că nimic nu poate apăra societățile și națiunile de un optimism pus pe treabă. Nici mecanismele de siguranță ale democrației, nici forța brută a dictaturilor nu au ferit vreodată societățile de erorile colective ale optimismului și nu i-au scutit pe liderii politici de nechibzuința optimismului vizionar. Pesimismul are măcar meritul de a mai stinge o parte din farurile care orbesc sălile în care se sărbătoresc succese planificate în absența realității.

Cu totul nevinovați de curiozitățile temperamentale ale acestei cărți, Gabriel Liiceanu și Lidia Bodea i-au întins o mână umanitară, cu speranța că ea deschide o dezbatere ce va fi continuată de eforturi mai valoroase.

O parte a textelor din volum reiau și extind intervenții publicate în blogul *vegheat* cu pricepere de Iulia Roșu și Mihai Epure, la cotidianul *Adevărul*, și în paginile revistei 22, unde au fost primite cu răbdare și delicatețe de Andreea Pora și Andi Lăzescu.

Erorile de detaliu, ca și posibila eroare fundamentală, aparțin coautorului. Dacă așa vor hotărî cititorii.

Traian Ungureanu

I

PATIMI EUROPENE ÎN VID

Proștii Europei

Acum, și nu altădată, e momentul să vorbim despre augusta neghiobie europeană. Nu în general, ci anume despre neghiobia europeană față cu barbaria musulmană. În 1915, un ministru rus uitat, sătul de prostia țaristă față cu barbaria bolșevică, așternea pe hârtie o cugetare de neuitat: „Un guvern paralic se bate cu revoluționari epileptici.“ După exact o sută de ani, suntem în aceeași situație. Elita Europei ține discursuri stupide la tribună, în timp ce teroriștii musulmani trag liber în sală.

Duminică 15 noiembrie 2015, la două zile după masacrul de la Paris-Bataclan, Bruxelles era un oraș închis, ocupat de armată și tăcut ca o fabrică de analgezice. Pe trotuare, o singură prezență notabilă: stafii locale, gata să plonjeze la primul strănut scăpat imprudent împrejur. Priviri de animal hăituit cercetau mișcările neînspiratului care n-avea altceva mai bun de făcut decât să-și deschidă haina pentru a se căuta de pix sau țigări. Dacă vreți să evitați nevrozele care fac din marile orașe ale Occidentului saloane de boli nervoase și dacă doriți să vă vedeți copiii neînjumătățiți de bombe musulmane, nu vă bazați pe elita europeană. Pe stradă sau acasă.

Pentru că eu știu așa: dacă primești pe cineva în casă iar musafirul te sfătuiește, de cum s-a așezat în fotoliu, să îi interzici soției să se mai machieze sau te anunță că nu va folosi toaleta, pentru că sufrageria e mai largă și mai aproape, îl poftești afară. Cu tradiție, merite istorice și diversitate culturală cu tot. Liderii noștri politici și mediatici sunt, însă, de cu totul altă

păreră. Cu cât sunt mai sfruntate pretențiile oaspetelui, cu atât este mai admirabilă și mai fascinantă cultura lui de origine. Și cu atât este mai darnică asistența socială pentru el și puioasele lui neamuri. Nemaivorbind că înțelepții înghesuiți în ghetourile musulmane primesc, din ziare, școli și discursuri politice, informația după care cultura țării-gază e rușinea pământului. În aceste condiții, distincții oaspeți se deprind să decidă ce putem publica și ce nu sau cum putem glumi și cum nu. Și, în cele din urmă, cât merităm să trăim.

Așa arată Europa șlefuită de zeci și zeci de ani de ideologie progresist-stângistă, dogma cuprinzătoare adoptată, oficial și fără excepție, de toate curentele politice. Sau, în cuvintele așezate (discutabil) pe stindardul campaniei anticorupție românești: toți o apă și-un pământ! Nici un politician și nici o vedetă media nu mai are curajul să spună la ce am fost și la ce mai suntem buni pe lumea asta, noi, creștinii vest- și est-europeni. Și să întrebe: în fond, ce au făcut musulmanii în ultimii 1500 de ani, exceptând perfecționarea narghilelei?

Vom vedea îndată pe ce stă folclorul pios-canceros emanat de elitele noastre progresiste și absorbit de un public mult prea numeros. Însă, mai întâi, se cuvine să mulțumim acestui veac generos și sensibil, acestor timpuri întoarse, cu gândul și cu insulta, împotriva lor însele, împotriva celor ce ne-au făcut europeni după secole de cultură și speranță, împotriva a tot ce am fost și nu mai știm să fim. Tuturor, o plecăciune pioasă, ca la sfârșit de timpuri și de lume. Cinste și glorie vouă, gropari harnici de lumi și civilizație! Morții de la Paris și Nisa, epavele și sfărtecații de la Bruxelles, pulverizații de la Madrid și Londra, striviții de la Berlin, precum și toți viitorii ciopârțiți europeni vă salută și vă sunt recunoscători!

Elitele europene au repetat până la îndobitocire câteva sloganuri sacre. Și, cum spălatul pe creier e contagios, multă lume le-a preluat. Să începem cu teoria-regină.

Furia ucigașă a Islamului ar fi răspunsul meritat la amestecul Occidentului în lumea arabă. Serios? Și atunci de ce ucide Statul Islamic șiiți, kurzi și iordanieni? Tot ca să se răzbune pe imperialismul britanic? Și încă un lucru: după două intervenții nucleare americane, în Japonia, și după 50 de ani de dictatură sovietică, în Europa de Est, unde sunt teroriștii japonezi jurați să omoare americani și teroriștii polonezi cu veste sinucigașe în metroul moscovit? Aliații occidentali au distrus militar statul german și statul japonez. Rusia a fost și rămâne cel mai sever și mai stupid imperiu colonial cunoscut în istorie. Unde e reacția anticolonială a asupriților?

Problema Occidentului nu e că a intervenit în Orientul Mijlociu. Problema e că n-a intervenit destul. O mulțime de euro lideri se jură că vor să distrugă Statul Islamic, dar pentru asta nu e suficient să înalți drone sau să arunci bombe, din cer în păpușoi. Și nici teoriile despre măreția musulmană nu ajută.

A doua prostie oficială spune că terorismul islamic nu are de-a face nici în clin nici în burcă – atenție! – cu adevăratul Islam. Teroriștii musulmani deformează învățătura islamică. A se slăbi chingile de pe creier! Suntem, de fapt, în fața vechiului argument stângist care jură că Stalin și Ceaușescu au trădat și deformat nobilul și adevăratul socialism. Până la urmă, religia e ce fac oamenii din ea.

Altă explicație ne amintește indignată că Occidentul a jefuit lumea arabă, că i-a furat petrolul și i-a prăpădit resursele, de la persane la cămile. Evident, șoselele, spitalele și știința de carte lăsate în urmă de Occident nu se iau în considerare. Dar, dacă arabii trebuie despăgubiți, se poate aranja. Trebuie doar să mai aștepte un pic, până încasăm și noi despăgubirile de la otomani și de la ruși.

Urmează argumentul cu sărăcia și excluderea. Statul în fund ar explica Statul Islamic. Șomajul și marginalizarea ar îndreptați obida bieților radicali (terorist nu e voie să spui, că se

poate supăra omul și explodează). Rezultă de aici că musulmanii sunt singurii săraci ai lumii. Indienii, chinezii, bulgarii și lituanienii îndură și ei, dar numai musulmanii au voie să se revolte măcelărind oameni nevinovați. În plus, printr-un mister care continuă să scape observatorilor, est-europenii și asiaticii găsesc loc de muncă. Musulmanii, și numai ei, ajung mereu prea târziu și rămân pe ajutoare sociale, plus case cu chiria plătită de stat, ceea ce, firește, îi scoate din minți. Pesemne asta i-a făcut pe acești necăjiți să scuipe și să înjure de rămas bun forțele speciale franceze care lichidaseră celula teroristă ascunsă și ocrotită de „comunitari musulmani“ în cartierul Saint-Denis, după masacrul de la Bataclan.

Și Belgia? În Molenbeeck, micul cartier mare cultivator de teroriști din Bruxelles, există un bloc cu un bar la parter. Era cuibul din care plecaseră spre Paris, la găurit oameni aleși la întâmplare, exclușii cu kalașnikoave. La etajele de deasupra, muncitori români și polonezi. Răspunsul lor la întrebările gazetarilor care voiau detalii despre vecinii de la parter: nu-i cunoaștem, că ne sculăm dimineața la 5, plecăm la muncă, ne întoarcem seara, mâncăm ceva și ne culcăm.

Proștii Europei.

Cuprins

Din partea coautorului	5
------------------------------	---

I. PATIMI EUROPENE ÎN VID

Proștii Europei	13
Poziția <i>brace</i>	17
Rinoceri de elită	21
Europa, vreau să te f... !	27
Calul troian de dar nu se caută la dinți	31
Fotografia de adio	35
Jurământ de vasalitate la Passau	39
Centrul nu mai ține	44
Criza continuă	49
Deutschland UE Alles!	53
Vestea bună nu e	56
Absența	64
Pentru ei, potopul!	68

II. REVOLTA ATLANTICĂ

Trumpeta plebei	73
President Trump	81
100 metri foarte plat	85
Marele scandal american	89
Am pierdut alegerile? Să depășim democrația!	93
Keep calm and listen to the People!	96
Veri buni ai marțienilor	102
Ultimul loc de joacă	106

Umanitatea e supraevaluată	III
Cine suntem?	115
Civilizație, virtute și cădere	119

III. UNDE E ESTUL?

Ștreangul de dar	135
Ce se poate cumpăra cu 30 de euro	139
Onoare, adevăr, tăcere, rușine (în această ordine)	143
Leccióni de la Renzi	146
Apă de Polonie	149
La Est de Articolul 5	153
Mai poate gândi Estul?	157

IV. PRICEPISM ROMÂNESC

Vechii noștri prieteni	165
Colectivul greșit	170
O șosea!	174
Os domnesc în mujdei	177
Monarhia salvase România	180
Copii gratis și gimnastică pentru popor	184
Obiectați?	187
Comedy Central Penal	192
2015 bis	196
Ne desființăm	199
Sarea-n bucate bio	202
Pricepism românesc	207
În căutarea comunismului pierdut	210
În prezența Marelui Dispărut	213
2018 = 1918 - 100	219
Doar limba ne ține împreună	222
Împotriva dreptului la liberă exprimare greșită	225
Un secol pentru Est și Vest	241